

RĂZVAN PETRESCU

Scrisori
cătrec Mihai

CUPRINS

<i>Cuvînt înapoi</i> , de Michel Simion	7
<i>Nota autorului</i>	13
Scrisoarea 1 (februarie 1980)	17
Scrisoarea 2 (aprilie 1980)	24
Scrisoarea 3 (mai 1980)	35
Scrisoarea 4 (iulie 1980)	47
Scrisoarea 5 (decembrie 1980)	55
Scrisoarea 6 (februarie 1981).....	64
Scrisoarea 7 (aprilie 1981)	68
Scrisoarea 8 (10 aprilie 1981)	76
Scrisoarea 9 (iulie 1981)	85
Scrisoarea 10 (august 1981).....	94
Scrisoarea 11 (februarie 1982).....	100
Scrisoarea 12 (august 1982).....	104

Scrisoarea 13 (mai 1983)	107
Scrisoarea 14 (sfârșit de octombrie 1983).....	111
Scrisoarea 15 (august 1984).....	115
Scrisoarea 16 (octombrie 1984).....	122
Scrisoarea 17 (8 iulie 1997).....	130
Scrisoarea 18 (iunie 2000).....	133
<i>Cuvîntul de pe urmă</i> , de Marius Chivu.....	139

SCRISOAREA 1

(februarie 1980)

Această scrisoare este scrisă a doua zi după primirea porcăriei tale de epistole, în seara recepționării mesajului tău debil fiind prea obosit ca să îți răspund și preferînd să mă culc.

Eram destul de fericit cînd am băgat mîna în cutia de scrisori. (De fiecare dată mi-e teamă să nu mă muște cîinele.) Am continuat să mă bucur și cînd am văzut plicul capitalist. Totul a durat însă extrem de puțin. Cînd am deschis alveola albă m-a cuprins un fel de sfîrșeală explicabilă.

Cuvinte întregi ies cu totul în afara caligrafiei și a înțelegerii omenеști. Mă gîndesc chiar să-mi cumpăr un înțelept pentru cititul scrisorilor tale. După atîția ani, încă nu știi să scrii. Bine că ești în Franța, ce să-ți spun, dragul meu, toți analfabeții pleacă acum peste hotare, numai eu nu.

Ca să nu mai vorbesc de conținut. În armată scriai tot atît de oribil, dar cel puțin respectai regulile compoziției. Păi, în loc să-mi descrii femeile

care trebuie să mișune pe lângă tine în halatele lor albe pe pulpele goale, îmi scrii tot felul de prostii cu melci, hepatite, proza rusă, că tare mult îți lipsească – ce mi-ar plăcea să-ți scriu și eu din Franța că-mi lipsești tare mult. Treci deci peste toate lucrurile interesante, cum ar fi de pildă sînii lui M., culoarea șoldurilor, sau alte noțiuni pilduitoare și instructive pentru un biet nenorocit care stă în cur în București și se duce la spital unde mor oameni. Lucru care mă afectează cînd sînt obosit și treaz.

Și stilul în care ai scris mă neliniștește. N-ai stil. Omul care și-a pierdut stilul.

Nu mi-a mai ars de nimic toată seara. Un prieten am și eu, la care mă uitam ca la un zeu pentru înțelepciunea lui, și acum iată, o simplă scrisorică îmi arată crunta realitate: n-a mai rămas decît o ruină de zeu! Ca să nu mai zic că zeii nu fac hepatită.

În timp ce tu îți omori acolo virusul ăla nenorocit, eu mă cabrez zilnic pentru a mă trezi funcționărește la ora cînd pînă și gîndacii de bucătărie mai dorm. Inutil să-ți descriu disperarea și mîhnirea ce mă cuprinde în zori de zi, cînd nimic nu mișcă, în afară de chestia aia, în bătaie de joc. Și de la un timp nici ea. În timpul liber dorm sau îmi repar magnetofonul. Azi am hotărît să nu mă duc la școală. Atît de scîrbă mi-a fost, încît greața mi s-a prelins din nara dreaptă și a înecat un fluture.

Prin camera mea zboară lilieci, iar părul mi-a crescut lung și am de gînd să nu mă mai tund

niciodată în semn de protest față de colegii mei care sînt tunși, frezați, imbecili și poartă cravată. Majoritatea. Dau semne de doctori, chestie care mă umple de greață. Duminica mă uit la televizor. Cînd ajung prea vesel și indulgent îl citesc pe Céline. Cîteva pagini îmi sînt de ajuns ca să mă facă să nu mai consider superb pe nimeni. Nu doresc decît un lucru în momentul ăsta: o pereche de coapse calde pe care să-mi adorm capul obosit. Bănuiesc că tu, în Franța tuturor viciilor, nu duci lipsă de așa ceva, deși nu suflă un cuvînt, ca un bătăran ce ești.

Am aflat de boala pe care-o ai cu trei săptămîni în urmă, de la mama ta. Între timp m-au sunat P. și L. să mă întrebe de tine. Au fost trei săptămîni în care nu am știut nimic. M-am gîndit că poate te-o fi adoptat o bătrînă doamnă și te-a dus în palatul ei pentru a te vindeca și a te pune să-i mîngîi sîinii zbîrciți, încrustați cu diamante.

Hepatita, dragul meu, m-am interesat, este o boală pe care n-a făcut-o niciodată vreun om cît de cît deștept. Este boala săracilor și a celor lipsiți de imaginație. Cred că ai luat-o în urma unui exces sexual cu M. sau cu alte femei care n-au altceva mai bun de făcut decît să stea în Franța la căpătîiul muribunzilor de hepatită, și nu are nici o legătură cu Bușteniul, decît poate ca pedeapsă divină că ți-ai bătut joc de lume.

Eu, spre deosebire de tine, nu-s bolnav, lucru ce demonstrează că sînt infinit mai deștept, iar

păduchi nu am avut niciodată. Aceste injurii prin care vrei să îți maschezi lipsa de har sînt total lipsite de suport real și, ca atare, le declar nule. Nu mi-au stîrnit nici măcar zîmbetul. Lacrimi da, lacrimi mi-au curs cînd am văzut desenele tale aberante, mai bine desenai avioane. Cel puțin astea nu se mănîncă. Revin la boala ta meschină numai pentru a-ți mai spune că dacă singurul doctor în care ai încredere sînt eu, atunci, de dragul tău și pentru liniștea mea, încearcă să nu te mai îmbolnăvești niciodată. Și să nu te mai aud că mă faci „doctor”. E jignitor.

Cît despre faptul că, citez, ești „bolnav ca un cîine, la dracu’ în praznic”, dacă la dracu’ în praznic înseamnă cumva Cannes, e clar că te-ai țicnit sau ai pierdut contactul cu realitatea. Îmi scrii: cărțile bune și biscuiții (sau discurile, nu știu ce ai mîzgălit) sînt foarte scumpe, lucru care îmi aduce aminte ce voiam să te rog încă de la plecare, dar am uitat: te implor, cumpără pentru vechiul tău prieten pierdut prin munții Carpați o revistă porno. Vorbesc serios. Chiar două, dar să fie cu femei de rasă și în culori. Te rog ca pe mama, ca în pragul morții, să-mi satisfaci dorința asta (singura): O REVISTĂ PORNO, cît mai PORNO, fără porci, eventual. Și nu îmi spune mie că tu nu citești așa ceva și numai eu aș fi obsedat. Mai cunosc unul. Și de altfel sînt mîndru de asta. Decît tîmpit ca mulți, mai bine obsedat.

Sesiunea am terminat-o cu zece. Am luat patru de zece. Chestia m-a întristat nespus. Cît de mult a decăzut învățămîntul! După examene, am fost cu Mariana și cu încă o pereche la un hotel din Tușnad. Sălbaticul din mine a rămas perfect indiferent cînd a văzut televizorul din cameră și piscina de jos, nu pentru făcut pipi (cum ai putea crede tu), ci pentru înotat. Vremea a fost splendidă, deși nu prea am observat-o, simțindu-mă mult mai bine în cameră cu Mariana. Doar spre sfîrșit (am stat o săptămîină) am ieșit ca să văd cum ninge (ningea ciudat, aveai senzația că fulgii nu vor atinge pămîntul) și ca să mă dau cu schiurile. Am făcut-o și pe asta, Mihai. Rău a fost că nu m-am mai putut opri, nu știam cum se procedează și am nimerit în WC-ul de lemn părăsit al forestierilor. Nu era decît cabina asta de lemn pe toată întinderea pîrtiei (pîrtie: un cuvînt infect) și nimic altceva, și fix în ea am intrat, cu schiuri, cu căciulă, cu Mariana strigînd în urma mea ceva în rusește, un proverb, bănuiesc. Nu m-am umplut de căcat, dar nici mult n-a lipsit.

Să revin la L., cu care de altfel n-am vorbit eu, ci mama; acum că ești în Franța, îmi dai și mie voie? Firesc ar fi să mă lași să mă înfrupt și eu din ea, doar pentru a vedea cu ce te-ai otrăvit. Scrie-mi o telegramă.

Mariana mi-a spus să-ți transmit că îi e dor de tine (?). Puteam să n-o fac, dar dacă mă lași să mă

Scrisorile publicate aici mi-au fost trimise între 1980 și 1984. Cititorul va înțelege că Răzvan Petrescu nu minte (nici acum și nici atunci), nu trișează: el face literatură inconștient, „ca găina ouă”. Nu există trucuri, șiretlicuri. Epistolele au fost scrise pentru a fi citite cel mult de mine, în cazul în care ar fi ajuns în Franța.

Și se va descoperi că Răzvan Petrescu nu este un disperat recent, de cafenea literară. Este vorba de un om profund nefericit, dintr-o lume absurdă. Fiecare scrisoare e un lucru definitiv, ca și cum ar fi ultima.

MICHEL SIMION

MEMORII ȘI CORESPONDENȚĂ

CURTEA VECHE

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

Începi să afli

ISBN 978-606-588-777-0

9 786065 887770